

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/15/2023
Identifikačné číslo spisu:	3121011430
Dátum vydania rozhodnutia:	22.01.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Patrik Príbelský
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:3121011430.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a sudcov JUDr. Martina Bargela a JUDr. Emila Klemaníča na verejnom zasadnutí konanom 22. januára 2025 v Bratislave v trestnej veci obvineného P. W. pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona a iné, o dovolaní generálneho prokurátora Slovenskej republiky podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/43/2022, zo 17. mája 2022

rozhodol:

I. Podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/43/2022, zo 17. mája 2022

b o l p o r u š e n ý z á k o n

v ustanoveniach § 61 ods. 2, ods. 3, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, § 43 a § 38 ods. 1 Trestného zákona a § 319 Trestného poriadku v prospech obvineného P. W..

II. Podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/43/2022, zo 17. mája 2022 **z r u š u j e**.

Z r u š u j ú s a aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku Krajskému súdu v Trenčíne **p r i k a z u j e**, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. OT/129/2021, z 23. februára 2022 bol obvinený P. W. uznaný vinným zo spáchania prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ktorých sa dopustil na tom skutkovom základe, že:

„dňa 24. novembra 2021 v čase o 07:10 hod. viedol osobné motorové vozidlo značka A. W. Z., evidenčné číslo E. XXX W., ktorého je vlastníkom a držiteľom, po miestnej komunikácii v obci V. A. smerom k chatovej oblasti zv. „M.“, kde približne 300 metrov za zastavaným územím obce V. A. na účelovej komunikácii v smere na chatovú oblasť „M.“ bol predpísaným spôsobom zastavený a kontrolovaný hliadkou Pohotovostnej motorizovanej jednotky KR PZ Trenčín a na mieste vyzvaný, aby sa dobrovoľne podrobil dychovej skúške na zistenie požitia alkoholu, ktorú dobrovoľne vykonal na prístroji značky AlcoQuaant 6020 plus, sériové číslo Q. dňa 24. novembra 2021 v čase merania o 07:13 hod. s pozitívnym výsledkom merania 0,92 mg/l alkoholu v dychu, opakovanou skúškou vykonanou dňa 24. novembra 2021 v čase merania o 07:37 hod. bol zistený pozitívny výsledok merania 0,80 mg/l alkoholu v dychu, pričom obžalovanému bol Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. OT/122/2019, zo dňa 27. augusta 2019, právoplatným dňa 27. augusta 2019 za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona uložený trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu na 72 mesiacov, t. j. do 27. augusta 2025, a Trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/120/2012, zo dňa 27. septembra 2012, právoplatným dňa 16. novembra 2012 bol uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.“

Za to mu bol uložený podľa § 348 ods. 1, § 41 ods. 1, § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona, § 37 písm. h), § 36 písm. l) písm. n) Trestného zákona úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov s tým, že podľa § 51 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona zároveň ustanovil skúšobnú dobu vo výmere 2 roky. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 51 ods. 3 písm. b) Trestného zákona mu ďalej bolo uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze požívania alkoholických nápojov a iných návykových látok v skúšobnej dobe probačného dohľadu. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona súd uložil obvinenému aj trest prepadnutia vecí - osobného motorového vozidla a podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Trestného zákona v spojení s § 43 Trestného zákona, § 38 ods. 1 Trestného zákona tiež ďalší trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 62 (šesťdesiatdva) mesiacov.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd na podklade odvolania prokurátora, rozhodol uznesením, sp. zn. 23To/43/2022, zo 17. mája 2022 tak, že ho postupom podľa § 319 Trestného poriadku zamietol, pretože nebolo dôvodné.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie, a to s poukazom na údajné naplnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa].

V súvislosti s uplatneným dovolacím dôvodom generálny prokurátor v zásade namietal:

„Uznesenie krajského súdu považujem za nezákonné, pretože v dôsledku jeho vydania nadobudol právoplatnosť rozsudok okresného súdu, ktorým bol porušený zákon v ustanoveniach § 61 ods. 2, ods. 3, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, § 43 a § 38 ods. 1 Trestného zákona, v prospech obvineného P. W., keďže mu v predmetnej trestnej veci nebol uložený trest zákazu činnosti na doživotie, ktorý mal byť uložený obligatórne. ... Porušenie zákona spočíva v uložení trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, čím je naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. ...

... Z dikcie ustanovenia § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona teda vyplýva, že obligatórne uloženie trestu zákazu činnosti na doživotie, ktoré v prípade obvineného P. W. nebolo súdmi aplikované, zákon spája s naplnením dvoch podmienok. Jednou je zistenie, že v osobe páchatel'a ide o špeciálneho recidivistu, ktorý už bol v minulosti minimálne dvakrát právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona, a druhou je fakt, že sa posudzovaného a predchádzajúcich skutkov dopustil ako vodič dopravného prostriedku. Podmienka, že skutok spáchal v postavení vodiča dopravného prostriedku, musí byť u páchatel'a teda naplnená pri všetkých troch odsúdeniach.

V predmetnej veci je nesporné a právoplatne rozhodnuté, že skutkom z 24. novembra 2021 spáchal

obvinený P. W. prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona (v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia), pričom tohto skutku sa dopustil v súvislosti s vedením osobného motorového vozidla, teda ako vodič dopravného prostriedku. Z odpisu registra trestov tohto obvineného vyplýva, že za spáchanie rovnakého trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona bol v minulosti, pred spáchaním predmetného skutku odsúdený dvakrát, a to trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/120/2012, z 27. septembra 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 16. novembra 2012, a trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 0T/122/2013, z 27. augusta 2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 27. augusta 2019. Tým je naplnená prvá zákonná podmienka, ktorú ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona vyžaduje pre obligatórne uloženie trestu zákazu činnosti na doživotie.

Úvahu krajského súdu, že v prípade jedného z predchádzajúcich odsúdení sa P. W. skutku dopustil ako vodič samohybného pracovného nástroja na ťažbu dreva na poľnej ceste, v dôsledku čoho má súd pochybnosti o tom, či samotný pracovný nástroj určený na ťažbu dreva v lese je dopravným prostriedkom v tom zmysle, ako ho má na mysli ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, pričom v závere odôvodnenia uznesenia konštatuje, že túto skutočnosť považoval za mimoriadnu okolnosť, ktorú vzal do úvahy pri neuložení doživotného trestu zákazu činnosti, považujem za nesprávnu. ... Zvlášť motorové vozidlo, medzi ktoré samohybný pracovný nástroj na ťažbu dreva patrí, nepochybne dopravným prostriedkom (v širšom zmysle slova) je. ... Obvinený P. W. nevykonával v čase spáchania skutku so samohybným pracovným nástrojom na ťažbu dreva činnosť, na ktorú bol tento stroj určený, ale ho viedol po poľnej ceste, v dôsledku čoho nepochybne v danom čase mal postavenie vodiča dopravného prostriedku. ...

... Nestotožňujem sa ani s argumentáciou okresného súdu ohľadne aplikácie ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona a jeho premisou o dvojitom pričítaní príťažujúcej okolnosti, ktorá v prípade obvineného P. W. bráni uloženiu trestu zákazu činnosti na doživotie. Ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona je potrebné považovať vo vzťahu k ustanoveniu § 38 ods. 1 Trestného zákona za ustanovenie špeciálne a trest zákazu činnosti na doživotie ukladať po splnení podmienok na jeho aplikáciu uvedených v § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona bez ohľadu na ustanovenie § 38 ods. 1 Trestného zákona. Ak by bolo možné pripustiť aplikáciu daných ustanovení v súlade s názorom okresného súdu, vznikla by situácia, že v prípade, ak by páchateľ spáchal trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona (hoci už bol za takýto trestný čin dvakrát právoplatne odsúdený) a tretíkrát by sa jeho spáchania dopustil v čase uloženého trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá, teda v súbehu s trestným činom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, nebolo by v takom prípade možné uložiť mu trest zákazu činnosti na doživotie, a to napriek tomu, že závažnosť jeho skutku je nepochybne s ohľadom na uložený a trvajúci trest zákazu činnosti zvýšená oproti páchateľovi, ktorý sa takého skutku tretíkrát dopustí až po vykonaní trestu zákazu činnosti. Páchateľovi, ktorý by okrem nepovolenej jazdy pod vplyvom alkoholu zároveň porušil aj súdom uložený zákaz činnosti viesť motorové vozidlo, by teda trest zákazu činnosti (s prihliadnutím na § 38 ods. 1 Trestného zákona) nebolo možné uložiť, naproti tomu u páchateľa, ktorý by sa dopustil takého skutku v čase, kedy zákaz činnosti už pominul alebo ho uložený nemal, by uloženie trestu zákazu činnosti na doživotie bolo opodstatnené. Porovnaním oboch situácií je zrejmé, že páchateľa, ktorí by sa skutku dopustili v čase trvajúceho zákazu činnosti, a u ktorých závažnosť konania je nepochybne vyššia, by boli oproti ostatným páchateľom (adeptom na uloženie doživotného trestu zákazu činnosti) nepochybne zvýhodnení, čo určite nebolo zámerom zákonodarcu pri zavedení tohto trestu do Trestného zákona. ...

... Ak by zákonodarcu pripúšťal výklad ustanovenia § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona tak, ako to načrtol krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia, teda možnosť prihliadať na mimoriadne okolnosti a neprímeranú prísnosť doživotného trestu zákazu činnosti v prípade ukladania zvýšeného trestu zákazu činnosti podľa § 61 ods. 3 alebo ods. 5 Trestného zákona, nepochybne by túto možnosť neohraničil časovým údajom výslovne uvedeným v § 438d Trestného zákona.“

V záverečnej časti dovolania generálny prokurátor poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. I. ÚS 452/2018, z 19. decembra 2018, podľa ktorého je uloženie trestu zákazu činnosti podľa § 61 ods. 1, ods. 5 písm. a) Trestného zákona v prípade splnenia zákonných podmienok obligatórne. Generálny prokurátor sa nestotožnil ani s prihliadnutím krajského súdu na skutočnosť, že obvinený je otcom dvoch maloletých detí, ako na mimoriadnu okolnosť, čo naopak považoval za

okolnosť, ktorá svedčí v neprospech obvineného.

Na základe všetkých uvedených skutočností generálny prokurátor navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vydal rozhodnutie, ktorým:

- podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku vysloví, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/43/2022, zo 17. mája 2022 bol porušený zákon v ustanovení § 319 Trestného poriadku, a predchádzajúcim konaním v ustanoveniach § 61 ods. 2, ods. 3, ods. 5 písm. a) Trestného zákona, § 43 a § 38 ods. 1 Trestného zákona, a to v prospech obvineného P. W.;
- podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zruší napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 23To/43/2022, zo 17. mája 2022,
- podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikáže Krajskému súdu v Trenčíne, aby vec v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril obvinený predovšetkým takto:

„Obžalovaný P. W. s podaným dovolaním generálneho prokurátora SR zásadne nesúhlasí a nestotožňuje sa so skutočnosťami a tvrdeniami v ňom uvedenými. Obžalovaný P. W. je jednoznačne toho názoru, že tresty, ktoré mu boli uložené Rozsudkom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 0T/129/2021, z 23. februára 2022 nie sú trestami mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby. ... Výklad tohto ustanovenia Trestného zákona [§ 61 ods. 1 písm. a) Trestného zákona] však musí byť plne v súlade s ostatnými ustanoveniami tohto zákona a zároveň plne v súlade s Ústavou SR a Európskym dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Obžalovaný P. W. sa preto plne stotožňuje s odôvodnením uznesenia a argumentáciou Krajského súdu v Trenčíne, ktorou Krajský súd v Trenčíne úplne správne interpretuje príslušné ustanovenia Trestného zákona o ukladaní trestu zákazu činnosti v súlade s celou právnou úpravou tohto zákona a zásadami, na ktorých je postavený tento zákon i celá trestná represia.

V prvom rade, obžalovaný P. W. plne súhlasí s Krajským súdom v Trenčíne v tom smere, že v prvom prípade jeho odsúdenia Okresným súdom Trenčín pod sp. zn. 2T/120/2012, sa obžalovaný dopustil skutku ako vodič samohybného stroja na ťažbu dreva na poľnej ceste, ktorý zrejme nie je možné bez ďalšieho považovať za dopravný prostriedok ... je možné pochybovať o tom, či toto prvé odsúdenie je vôbec možné považovať za rovnaký trestný čin ako v súčasnosti posudzovaný trestný čin. V tejto súvislosti obžalovaný P. W. podporne poukazuje aj na rozhodnutie R 39/1987, podľa ktorého vysokozdvíhový motorový vozík nie je motorovým vozidlom. Práca s ním nie je vedením motorového vozidla, ktoré by bolo obvinenému v rámci trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá. ... Ak má byť páchatelovi zakázaná aj práca so zvláštnymi motorovými vozidlami, je to potrebné vo výroku o treste zákazu činnosti výslovne uviesť. ...

... Záverom svojho vyjadrenia obžalovaný P. W. poukazuje na to, že ustanovenie § 61 ods. 6 Trestného zákona je priamym porušením základných práv a slobôd obžalovaného a je aj v priamom rozpore so základnými princípmi, na ktorých je Trestný zákon postavený a na ktorých stojí celé trestné právo. ... Ustanovenie § 61 ods. 5 Trestného zákona je teda s poukazom na § 92 ods. 2 Trestného zákona v priamom rozpore s § 93 ods. 1 Trestného zákona. Samotná myšlienka ukladať nejaký trest s tým, aby sa pri jeho uložení neprihliadalo na zahľadenie odsúdenia je v rozpore so zásadami ukladania trestov a zániku trestnosti trestu. ... V prípade obžalovaného P. W. je táto skutočnosť o to viac markantná, že prvé odsúdenie bolo u neho vykonané ešte ako u mladistvého páchatela. ... Ak teda generálny prokurátor tvrdí, že ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona je špeciálne k § 38 ods. 1 Trestného zákona, tak tým skôr je ustanovenie § 121 Trestného zákona špeciálne k ustanoveniu § 61 ods. 5 Trestného zákona. ... Obhajoba je tak jednoznačne toho názoru, že na odsúdenia mladistvého páchatela nie je možné prihliadať, nakoľko tieto sú zahľadené priamo zo zákona a práve s ohľadom na špecifické postavenie mladistvého v trestnom konaní. Opačný postup by bol popretím celej filozofie a samotného zmyslu tejto časti (štvrtej hlavy Trestného zákona), ktorá sa venuje špeciálne mladistvým páchatelom. Na základe toho tak nie je možné na odsúdenie obžalovaného ešte ako mladistvého v konaní, sp. zn. 2T/120/2012 vôbec prihliadať.“

Obvinený ďalej vo svojom vyjadrení poukázal na nález Ústavného súdu, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, z 28. novembra 2012 a vyvodil z neho záver, že jediným ústavne konformným výkladom § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona je taký výklad, ktorý pri ukladaní doživotného trestu zákazu činnosti umožňuje zohľadňovať všetky ostatné okolnosti konkrétneho prípadu a následne umožní uložiť primeraný,

individualizovaný trest tak, ako to vyžaduje § 34 Trestného zákona.

V súlade s argumentáciou uvedenou v jeho vyjadrení obvinený navrhol, aby dovolací súd dovolanie generálneho prokurátora podľa § 392 ods. 1 Trestného poriadku v celom rozsahu zamietol, nakoľko dôvody dovolania podľa jeho názoru nie sú preukázané.

Verejné zasadnutie na rozhodnutie o dovolaní bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, ktorý bol o termíne riadne upovedomený. Obhajca zároveň predložil súhlas obvineného so substitučným zastúpením.

Na verejnom zasadnutí v rámci dovolacieho konania prokurátorka na dôvodoch dovolania zotrvala a navrhla mu vyhovieť.

Obhajca navrhol dovolanie zamietnuť a poukázal okrem iného i na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 18/2020 podľa ktorého je ustanovenie § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona v rozpore s Ústavou SR, pričom závery nálezu možno aplikovať i na prípad obvineného.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku), zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku a § 566 ods. 3 Trestného poriadku], bolo podané osobou oprávnenou [§ 369 ods. 2 písm. a) Trestného poriadku], v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne a obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že bola splnená aj podmienka predpokladaná v prvej vete ust. § 372 ods. 1 Trestného poriadku oprávnené osoby okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté. Obvinený zároveň bol v konaní o dovolaní zastúpený obhajcom (§ 373 ods. 2 Trestného poriadku).

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nie je určený na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších, mimoriadnych, procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená, preto predstavuje výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorá je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú z tohto dôvodu striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia. Dovolací súd preto nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy.

K dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa - to znamená, že:

- obvinenému bol uložený trest mimo trestnej sadzby ustanovenej v Trestnom zákone alebo
- obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý Trestný zákon nepripúšťa.

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu odňatia slobody obvinenému mimo trestnej sadzby ustanovenej Trestným zákonom za trestný čin, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu (trestu domáceho väzenia, trestu povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia a pod.).

Dovolanie možno podať aj vtedy, ak súd uložil obvinenému taký druh trestu, ktorý Trestný zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (napr. uloženie trestu zákazu pobytu za nedbanlivostný trestný čin). Tento dovolací dôvod možno použiť aj v prípadoch, pri ktorých boli súčasne uložené tresty, pričom Trestný poriadok uloženie takýchto trestov súčasne nepripúšťa - § 34 ods. 7 Trestného zákona.

Generálny prokurátor vo svojom dovolaní namietal v podstate neuloženie trestu zákazu činnosti na doživotie obvinenému P. W., hoci v zmysle zákona mu mal byť uložený obligatórne.

Túto otázku podradil pod dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, dôvodiac, že obvinenému bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Najvyšší súd je však toho názoru, že po správnosti, s ohľadom na namietaný neuložený trest malo skôr ísť o nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia a s nastolenou problematikou do úvahy prichádzajúceho ukladania trestu zákazu činnosti na doživotie sa tak bude potrebné zaoberať pod dôvodom dovolania § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ku tomu pozri R 120/2012).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku:

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dôvodu ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže generálny prokurátor v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) - i trestu zákazu činnosti na doživotie (§ 61 ods. 5 písm. a) Trestného poriadku] - a pod..

Ako z citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, tak aj z inštitútu dovolania je zrejmé, že trestné konanie je v zásade dvojinstančné. Inak povedané, dovolací súd je viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštancie. Rovnako nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce a rozhodujúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu. Preto platí, že vo vzťahu ku skutkovému

stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku môže generálny prokurátor v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, no nikdy nie námietky skutkové.

Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať (dokazovanie tu právna úprava pripúšťa len celkom výnimočne a v značne obmedzenom rozsahu, keď môže byť zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní - viď § 379 ods. 2 Trestného poriadku). Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd (v zmysle druhej vety § 317 ods. 1 Trestného poriadku však nie obligatórne). Dovolací súd nie je možné chápať ako druhú, „odvolaciu“ inštanciu zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu nižšieho stupňa.

Dovolací súd poznamenáva, že právomoc dovolacieho súdu je v prípade dovolania podaného oprávnenou osobou uvedenom v § 369 ods. 2 Trestného poriadku striktno ohraničená dôvodmi dovolania len podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku (prvá veta v odseku 2 § 369 Trestného poriadku) a pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (tento prípad), navyš vetou za bodkočiarkou - „správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“. Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že dovolací súd nemôže už v tretej inštancii opätovne hodnotiť dôkazy, a tak (ako sa to domáha dovolateľ) dokonca dospieť k iným, nepochybne skutkovým záverom, spočívajúcim v tom či boli, resp. neboli konaním uvedeným v skutkovej vete obžaloby naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu. Hodnotenie dôkazov a vyvodenie z toho právnych záverov je celkom nepochybne kategóriou procesného práva - § 2 ods. 12 Trestného poriadku.

Je potom bez významu, či dospeli skôr konajúce a rozhodujúce súdy pri použití ich zákonom zverenej povinnosti tak, ako je táto vymedzená v § 2 ods. 12 Trestného poriadku k záverom markantne odlišným od tých, ktoré v podanom dovolaní predkladá subjekt podávajúci dovolanie.

Ustálenie záveru o naplnení, či nenaplnení znakov skutkovej podstaty trestného činu vždy podlieha rozboru dôkaznej situácie a okolností prípadu, pričom postup podľa § 119 ods. 1 Trestného poriadku (čo je tak isto kategória procesného práva) ukladá povinnosť dokazovať v trestnom konaní najmä

- a) či sa stal skutok a či má znaky trestného činu,
- b) kto tento skutok spáchal a z akých pohnútok,
- c) závažnosť činu vrátane príčin a podmienok jeho spáchania,
- d) osobné pomery páchatel'a v rozsahu potrebnom na určenie druhu a výmery trestu a uloženie ochranného opatrenia a iné rozhodnutia,
- e) následok a výšku škody spôsobenú trestným činom,
- f) príjmy z trestnej činnosti a prostriedky na jej spáchanie, ich umiestnenie, povahu, stav a cenu.

Najvyšší súd preto pripomína, že v prípade podania dovolania generálnym prokurátorom nie je odvolacím súdom a má doslova zakázané opätovne skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku a v rámci toho prehodnocovať vykonané dôkazy a vyslovovať iné skutkové závery ako súd prvej a súd druhej inštancie - viď veta za bodkočiarkou v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je v zmysle uvedeného kľúčovým zistenie, že súdy nižšieho stupňa pochybili pri ukladaní trestu zákazu činnosti, a to tým, že neaplikovali zákonné ustanovenia, ktoré kogentne aplikovať mali. Pri ukladaní trestu zákazu činnosti mali správne použiť iné hmotnoprávne ustanovenie.

Súd prvého stupňa pri úvahách o druhu a výmere trestu vychádzal z § 34 a nasl. Trestného zákona, pričom pri ukladaní trestu v súlade s § 38 ods. 2, ods. 3, ods. 8 Trestného zákona správne zistil dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. l), písm. n) Trestného zákona a jednu priťažujúcu podľa § 37

písm. h) Trestného. Následne v spojení s § 41 ods. 1 Trestného zákona postupoval zákonným spôsobom, keď obvinenému uložil úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 (osem) mesiacov, čo v tejto časti aproboval aj Krajský súd v Trenčíne. To isté potom platí o naposledy označenom súde aj pri podmienenom odklade výkonu uloženého trestu, skúšobnej dobe probačného dohľadu, obmedzenia v jeho priebehu a treste prepadnutia veci.

Čo sa však týka uloženia ďalšieho trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 43 a 38 ods. 1 Trestného zákona zo strany vo veci konajúcich súdov, s tým sa najvyšší súd aj s napriek rozhodnutiu Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. PL. ÚS 18/2020, z 25. septembra 2024, nemohol stotožniť (viď ďalej v texte).

Podľa § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchateľa za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, hoci už bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, dvakrát odsúdený.

Podľa § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona súd uloží trest zákazu činnosti na doživotie, ak odsudzuje páchateľa za trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 4 alebo 5, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku.

V skôr citovanom rozhodnutí Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil nesúlad § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona s Ústavou Slovenskej republiky.

Obvinený prostredníctvom obhajcu tvrdil, že závery uvedeného nálezu sú použiteľné aj na trestnú vec obvineného.

S tým však podľa dovolacieho súdu nie je možné sa stotožniť.

Ústavný súd SR nálezom, sp. zn. PL. ÚS 18/2020, z 25. septembra 2024 rozhodol že ustanovenie § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 a čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

V odôvodnení nálezu ústavný súd uviedol ako nosnú konštrukciu, že ak je za trestný čin Trestným zákonom ustanovený obligatórny trest odňatia slobody (§ 34 ods. 6 Trestného zákona, materiálne bez určujúceho vplyvu výnimky v závere tohto ustanovenia), ďalší trest v sankčnom súbehu nemá byť, pre ústavný súlad s čl. 1 ods. 1 ústavy v spojení so zásahom do konkrétného základného práva alebo slobody podľa ústavy, ustanovený ako obligatórny, ak je zároveň absolútny a zároveň od jeho výkonu, čo je pre posudzovaný prípad, nie je možné upustiť.

Uvedený názor sa však vzťahuje len na prípad ukladania doživotného trestu zákazu činnosti podľa pôvodného znenia § 61 ods. 5 písm. b) Trestného zákona, teda ak súd odsudzuje páchateľa za trestný čin usmrtenia podľa § 149 ods. 4 alebo 5 Trestného zákona, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku. Len v tom prípade bolo s poukazom na znenie § 34 ods. 6 Trestného zákona nutné obligatórne uložiť páchateľovi zároveň aj trest odňatia slobody.

Podľa § 34 ods. 6 Trestného zákona platného v čase spáchania skutku totiž za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšovala päť rokov, musel súd uložiť trest odňatia slobody, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 36 ods. 6 Trestného zákona aktuálne platného a účinného, ak tento zákon neustanovuje inak, súd musí uložiť trest odňatia slobody za trestný čin podľa § 213, § 233, § 237, § 254, § 261, § 262, § 266, § 276 ods. 4, § 277 ods. 4, § 277a ods. 3, § 326, § 330 a § 334, ktorého spáchaním dochádza k poškodzovaniu finančných záujmov Európskej únie a pri ktorom rozsah trestného činu, spôsobená škoda alebo získaný majetkový prospech prevyšuje 50.000 Eur, a za trestný čin, ktorého horná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody ustanovená v osobitnej časti zákona prevyšuje osem rokov.

Najvyššia sadzba, ktorá je uvedená pri trestnom čine ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona je 5 rokov.

Inými slovami, ak je ukladaný trest zákazu činnosti na doživotie podľa § 61 ods. 1 písm. a) Trestného zákona (za v poradí tretie spáchanie trestného činu podľa § 289 Trestného zákona), nie je súd pri individualizácii trestu obmedzený v tom smere, že by musel zároveň páchateľovi ukladať aj trest odňatia slobody.

Navyše, pri v poradí treťom (s)páchaní trestného činu podľa § 289 Trestného zákona bol páchatel' dostatočne a opakovane varovaný, že mu môže byť/bude uložený trest zákazu činnosti na doživotie. Uložená sankcia potom nemusí pôsobiť tak prísne a obmedzujúco, ako v prípade ukladania obligatórneho trestu odňatia slobody a trestu zákazu činnosti na doživotie.

V zmysle vyššie pertraktovaných úvah je preto ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona je však naďalej použiteľné a najvyššiemu súdu preto neostáva nič iné ako v zmysle tak materiálneho ako i formálneho hľadiska dodržať literu zákona a uzavrieť, že ak boli splnené podmienky pre uloženie trestu zákazu činnosti na doživotie v zmysle „zásady trikrát a dost“, súd má povinnosť ho uložiť.

Z dikcie tohto ustanovenia vyplýva, že zákon spája s jeho uložením splnenie dvoch kumulatívnych podmienok.

Prvou z nich je konštatovanie, že v osobe páchatel'a ide o špeciálneho recidivistu, ktorý už bol v minulosti minimálne dvakrát právoplatne odsúdený za spáchanie trestného činu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 Trestného zákona (pozn. spolu dohromady to ale musí činiť tri razy).

Druhou podmienkou je skutočnosť, že páchatel' sa skutkov dopustil ako vodič dopravného prostriedku.

V posudzovanej veci bola situácia nasledovná:

- trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 2T/120/2012, z 27. septembra 2012, právoplatným zo 16. novembra 2012, bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 1 rok a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 1 rok za trestný čin prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

- trestným rozkazom Okresného súdu Trenčín, spisová značka 0T/122/2019, z 27. augusta 2019, právoplatným toho istého dňa, bol obvinenému uložený peňažný trest vo výške 1.000 Eur a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá na dobu 72 mesiacov za trestný čin prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného zákona.

- aj naposledy obvinený spáchal prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Trestného poriadku, v jednočinnom súbehu s prečinom marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona.

Vzhľadom na uvedené je potom nutné vziať na zreteľ, že obvinenému mal byť obligatórne uložený trest zákazu činnosti na doživotie podľa § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona.

Úvaha, že v prípade jedného z predchádzajúcich odsúdení sa obvinený nemal skutku dopustiť ako vodič dopravného prostriedku, či tá o dvojitom zákaze pričítania priťažujúcej okolnosti, ktorá v zmysle § 38 ods. 1 Trestného zákona bránila uloženiu trestu zákazu činnosti na doživotie, nemajú oporu v zistených skutočnostiach, ako to správne uviedol už generálny prokurátor a preto ani nemôžu mať vplyv na jeho neuloženie.

Trestný zákon v ustanovení § 61 ods. 5 písm. a) ako podmienku uloženia trestu zákazu činnosti na doživotie vyžaduje, aby sa páchatel' v minulosti dopustil trestného činu podľa § 289 ako vodič dopravného prostriedku.

Pravdou je, že jedného z predchádzajúcich trestných činov (odsúdenie vo veci sp. zn. 0T/122/2019) podľa § 289 Trestného zákona sa obvinený dopustil ako vodič samohybného pracovného stroja na ťažbu dreva. Ako však správne poukázal už prokurátor v podanom dovolaní, podľa § 2 ods. 2 písm. ab) zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke sa rozumie zvláštnym motorovým vozidlom motorové vozidlo vyrobené na iné účely než na prevádzku na cestách, ktoré po splnení ustanovených podmienok možno prevádzkovať v cestnej premávke; ide najmä o poľnohospodárske traktory a lesné traktory,

samohybné pracovné, poľnohospodárske, lesné alebo stavebné stroje.

Obvinený sa daného trestného činu dopustil tak, že viedol samohybný pracovný stroj na ťažbu dreva po poľnej ceste, teda sa s ním presúval z jedného miesta na druhé. Je preto nepochybné, že v tom čase ako vodič viedol motorové vozidlo. Daného trestného činu sa preto dopustil ako vodič motorového vozidla, čo napokon explicitne vyplýva aj trestného rozkazu.

V danom prípade tiež nemá relevanciu aplikácia ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona, na ktorú sa v prvostupňovom rozsudku odvolával okresný súd. Táto zásada bráni tomu, aby na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, bolo prihlíadané ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby. Okresný súd zároveň zrejme vychádzal zo súdnej judikatúry, podľa ktorej priťažujúca okolnosť v podobe predchádzajúceho odsúdenia za trestný čin podľa § 37 písm. m) Trestného zákona neprichádza do úvahy pri prečine marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, ak obžalovaný sa predmetného prečinu dopúšťa tým, že vykonáva činnosť, na ktorú sa vzťahuje práve predchádzajúce odsúdenie o zákaze činnosti. V takomto prípade treba vychádzať z ustanovenia § 38 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého na okolnosť, ktorá je znakom trestného činu, nemožno prihládnuť ako na priťažujúcu okolnosť (R 21/2009).

Odhliadnuc od skutočnosti, že obvinený bol v prechádzajúcom trestnom konaní uznaný za vinného nielen zo spáchania trestného činu podľa § 348, ale aj podľa § 289 Trestného zákona je potrebné uviesť, že zákonodarca v ustanovení § 61 ods. 1 písm. a) Trestného zákona výslovne vyžaduje, aby predchádzajúce odsúdenia za druhovo rovnakú trestnú činnosť boli brané pri ukladaní (individuizácii) trestu do úvahy. Ide o špecifické uplatnenie zásady trikrát a dosť, ktorá už v minulosti v obdobnej variácii prešla testom ústavnosti (pozri nález Ústavného súdu SR sp. zn. PL ÚS 6/09).

Uvedený právny názor okresného súdu preto nie je relevantný.

Rovnako nesprávna je aj argumentácia krajského súdu, že dôvodom na neuloženie trestu zákazu činnosti na doživotie je aj prechodné ustanovenie v § 438d Trestného zákona. Podľa uvedeného ustanovenia § 61 ods. 3 a 5 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola odsúdená za niektorý z trestných činov uvedených v § 61 ods. 3 alebo 5 pred 1. novembrom 2011, ak táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 61 ods. 3 alebo 5 po 1. novembri 2011. Súd však nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1. novembrom 2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatel'a použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 alebo 5 neprimerane prísne.

Tu si krajský súd vo svojej argumentácii priamo odporuje, pretože na jednej strane odkazuje na uvedené prechodné ustanovenie, no na druhej strane priamo priznáva, že obvinený bol v minulosti odsúdený až po 1. novembri 2011, a teda sa uvedená výnimka na neho vlastne vzťahovať nemôže. Celú situáciu sa snaží argumentačne „zachrániť“ tým, že ak existuje určitá výnimka zo stanoveného pravidla pre odsúdenia pred 1. novembrom 2011, tak sa môže takáto výnimka z dôvodu neprimeranej prísnosti zákona vo výnimočných prípadoch aplikovať zrejme aj na odsúdenia po uvedenom dátume.

Dovolací súd síce chápe snahu krajského súdu o zmiernenie prípadných „tvrdostí“ zákona v individuálnom prípade konkrétného obvineného, to však nič nemení na skutočnosti, že zákon takúto rozšírenú aplikáciu konzekventne upravenej výnimky neumožňuje.

Okresný ani krajský súd tak neaplikovali pri ukladaní trestu zákazu činnosti obligatórne ustanovenie § 61 ods. 5 písm. a) Trestného zákona, hoci na jeho aplikáciu boli splnené zákonné podmienky, pričom tento svoj postup následne argumentačne neustáli.

Z vyššie uvedených skutočností tak vyplýva, že v trestnej veci obvineného P. W. možno dospieť k záveru o tom, že bol naplnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a to porušením vyššie uvedených ustanovení zákona v prospech obvineného.

S ohľadom na vyjadrené najvyšší súd ustálil, že dovolanie generálneho prokurátora je dôvodné, a preto rozhodol ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Úlohou Krajského súdu v Trenčíne bude v konaní po zrušení napadnutého rozhodnutia zohľadniť konštatovania dovolacieho súdu a v zmysle toho aj postupovať.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.